

אווה גביטש - סיפור חיים / תיעדו: יהודית זוסמן ורוני שרון

נולדתי בברטיסלאבה ב-1926, שם גרתי עד גיל 16. בשנת 1942 כשהחלו הטרנספורטים עברתי להונגריה, הייתי אצל דודתי עד כניסתם של הגרמנים. ב-1944 התחילו הטרנספורטים לאושוויץ, הייתי בת 18. נשלחתי לכוון אושוויץ בטרנספורט האחרון בו היו אנשים לא מקומיים או מנישואים מעורבים. היינו בקרונות שלושה ימים, הקרונות נפתחו, ירדתי מהרכבת ולא חזרתי אליה. כמוני היו רבים שניצלו. אחד מנהגי הקטר, חיט במקצועו, הגיע לאבי והביא לי בגדים ואוכל. אני הגעתי עם 17 איש לאוסטריה ועבדתי במנסרה. הייתי בקשר מכתבים עם אבי. בשישה עשר השבועות האחרונים למלחמה הגעתי לטרזינשטאט. בעקבות התקדמות הרוסים לכוון אוסטריה, חזרתי הביתה. אבא חיכה לי. אמא נספתה באושוויץ. הייתי בתנועת נוער "מכבי הצעיר" עוד לפני המלחמה, ואחרי המלחמה החלטתי ללכת להכשרה ולפלסטינה. אבא חזר לעבודתו והקים משפחה חדשה. הייתי פעילה ציונית. בשנת 1947, כשהקומוניסטים הגיעו, עזבתי את הבית לבלגיה כדי לעלות לישראל אך נשארתי שם חמש שנים, הייתי פליטה. עליתי לארץ ב-1951 לבד ביוזמתי. עברתי עם חברה לתל אביב והיא סדרה לי מקום לגור בבית החלוצות בפתח תקווה. כעבור כמה שבועות עברתי לאולפן בצפת לארבעה חודשים וחזרתי לתל אביב וגרתי בבית החלוצות כחמש שנים. התקבלתי לעבודה בבנק לאומי בתל אביב בהיותי בת 25. שם עבדתי עד גיל 50. ב-1956 הגעתי לחיפה. בשנת 1957 הכרתי את מיכאל, בעלי, וכעבור שלושה חודשים התחתנו. גרנו בחיפה ברחוב ארלוזורוב, לאחר מכן עברנו לרחוב אהוד ומשם לרחוב שוהם ומשם למגדלי פנורמה. כיום אנחנו גרים בפסגת חן, בו היינו הדיירים הראשונים.